

Sygn. akt IV K 232/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Renata Kocot

w obecności Prokuratora: nie stawił się, o terminie zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2016 r.

sprawy **T. M.**

syna B. i H. z d. W.,

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27.01.2016 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki a. (...) o nr rej. (...) wraz ze znajdującymi się we wnętrzu przedmiotami w postaci kluczyka do pojazdu, dowodu rejestracyjnego wraz z polisą OC, parasolki koloru czarnego, dziecięcej podpórki koloru czarnego, szczotki do omiatania szyb, powodując straty w łącznej kwocie 15000 zł, czym działał na szkodę M. G. i K. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **T. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 11 marca 2016 r. od godziny 14.30 do godziny 20:25;

IV. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. R. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty.

Sygn. akt IV K 232/16

UZASADNIENIE

Mając na uwadze, iż wniosek oskarżonego T. M. dotyczy sporządzenia uzasadnienia do wyroku wydanego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kary i innych konsekwencji prawnych czynu.

T. M. został oskarżony o to, że w dniu 27.01.2016 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki a. (...) o nr rej. (...) wraz ze znajdującymi się we wnętrzu przedmiotami w postaci kluczyka do pojazdu, dowodu rejestracyjnego wraz z polisą OC, parasolki koloru czarnego, dziecięcej podpórki koloru czarnego, szczotki do omiatania szyb, powodując straty w łącznej kwocie 15000 zł, czym działał na szkodę M. G. i K. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W świetle materiału dowodowego niniejszej sprawy Sąd uznał, iż okoliczności czynu i wina oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości i w związku z tym wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary zasługuje na uwzględnienie, albowiem postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony T. M. w dniu 27.01.2016 r. w W., przy ul. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki a. (...) o nr rej. (...) wraz ze znajdującymi się we wnętrzu przedmiotami w postaci kluczyka do pojazdu, dowodu rejestracyjnego wraz z polisą OC, parasolki koloru czarnego, dziecięcej podpórki koloru czarnego, szczotki do omiatania szyb, powodując straty w łącznej kwocie 15000 zł, czym działał na szkodę M. G. i K. G., a czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wypełniając w ten sposób dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wskazać należy, iż odpowiedzialności karnej na podstawie art. 278 § 1 k.k. podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą.

Działanie sprawcy kradzieży określa znamię czasownikowe „zabiera”. Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza, dzierżyciela) i przeniesienie go w sferę władztwa sprawcy zaboru. Przyjmuje się, że władztwo jest faktycznym stosunkiem człowieka do mienia, posiada je więc ten, kto faktycznie rzecz ma w swojej dyspozycji, niezależnie od podstawy prawnej tego stanu Cechą zaboru jest to, że zabór mienia następuje bezprawnie, bez żadnej do tego podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, od której mienie zabrano (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, OSN Prok. i Prawo 1999, nr 7-8, poz. 5).

Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest rzecz ruchoma, mająca wartość ekonomiczną, która musi być cudza, tzn. powinna stanowić czyjąś własność i znajdować się w czyimś posiadaniu.

Kradzież jest przestępstwem umyślnym, którego można się dopuścić wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Jest to bowiem przestępstwo kierunkowe, jako że celem zaboru jest przywłaszczenie. Oznacza to, że sprawca dokonuje zaboru po to, aby włączyć cudzą rzecz do swojego majątku i postępować z nią jak właściciel (tzn. zużywając, darując, sprzedając itp.). Cel przywłaszczenia nie musi obejmować dążenia sprawcy do osiągnięcia korzyści majątkowej. Kradzież jest przestępstwem materialnym. Jego dokonanie następuje w momencie, gdy sprawca obejmuje rzecz swoim władztwem (E. M. Guzik-Makaruk, E. Pływaczewski, Komentarz do art. 278 k.k., LEX). Przy kradzieży, działanie sprawcy należy uznać za ukończone z chwilą, gdy sprawca zawładnął rzeczą, objął ją w swoje posiadanie, bez względu na to, czy zdołał następnie zamiar rozporządzenia tą rzeczą jako swoją urzeczywistnić, czy nie (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1985 r., II KR 311/84, OSNPG 1985, nr 8, poz. 110).

W świetle ujawnionych w niniejszej sprawie okoliczności Sąd nie miał żadnej wątpliwości, że wskazane wyżej działanie oskarżonego było umyślne i podjęte z zamiarem kierunkowym zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy, tj. chęcią włączenia skradzionego mienia do swojego majątku lub postąpienia z nim jak z własnym. Sąd uznał zatem, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występku z art. 278 § 1 k.k.

Nadto, w tym miejscu warto przypomnieć, iż oskarżony T. M. dokonał powyższego przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa, recydywy zwykłej określonej w art. 64 § 1 k.k. Recydywa zwykła ma miejsce wówczas, gdy sprawca został skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i odbył co najmniej 6 miesięcy tej kary, a następnie popełnił przed upływem 5 lat od zakończenia odbywania kary nowe umyślne przestępstwo podobne do tego, za które został już skazany. Zgodnie z treścią art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju. T. M. był przed popełnieniem czynu wyżej opisanego już karany za popełnienie przestępstw podobnych, tj. w dniu 05.12.2007 r. został skazany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w sprawie o sygn. V K 1028/07 na karę 4 lat pozbawienia wolności za dokonanie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Następnie T. M. został skazany w dniu 21.10.2008 r. w sprawie o sygn. IV K 3014/06 przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy na karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 280 § 1 k.k. oraz z art. 284 § 2 k.k. Kary orzeczone w obu wymienionych wyrokach zostały połączone karą łączną w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w wyroku z dnia 26.10.2011 r. w sprawie o sygn. IVK 308/11. T. M. wskazaną karą łączną pozbawienia wolności odbywał w okresie od 16.10.2009 r. do 18.02.2015 r., przy czym na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. V K 1028/07 od dnia 25.06.2007 r. do dnia 23.07.2007 r. oraz od dnia 16.10.2009 r. do dnia 26.10.2011 r. oraz w sprawie IV K 3014/06 od dnia 20.08.2006 r. do dnia 21.08.2006 r. oraz od dnia 31.08.2006 r. do dnia 30.03.2007 r. Jak wyżej wskazano rozpoznawane przestępstwo zostały popełnione w dniu 27.01.2016 r., czyli niewątpliwie w okresie 5 lat po opuszczeniu Zakładu Karnego w związku z karą (łączną) pozbawienia wolności odbytą w sprawie IVK 308/11. Powyższe okoliczności wskazują, że T. M. rozpatrywane przestępstwo dokonał w warunkach recydywy zwykłej, a zatem zachodzą przesłanki z art. 64 § 1 k.k.

Okoliczność łagodzącą stanowi przyznanie się do winy przez oskarżonego.

Jako okoliczności obciążające w sprawie Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego oraz fakt, iż działanie oskarżonego miało miejsce w ramach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. Sąd wziął również pod uwagę zuchwały sposób popełnienia przestępstwa oraz okoliczność stosunkowo dużej wartości skradzionego mienia.

Biorąc pod uwagę ww. okoliczności Sąd rozważył kwestię wymiaru kary, jaka powinna być wymierzona oskarżonemu za popełnione przestępstwo. Sąd uznał, iż wymierzona T. M. kara 1 roku pozbawienia wolności jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni wobec niego wychowawcze i zapobiegawcze cele, o których mowa w art. 53 § 1 k.k., jak również będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Sąd miał na uwadze, że przestępstwo kradzieży cechuje się wysokim stopniem szkodliwości społecznej, albowiem godzi w tak podstawowe dobro prawne, jakim jest prawo własności, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy. W związku z tym Sąd orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności.

Jednocześnie uwzględniając powyższe wskazania Sąd nie znalazł podstaw, aby wykonanie orzeczonej wobec T. M. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Za takim stwierdzeniem przemawia fakt, iż T. M. był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, także na bezwzględną karę pozbawienia wolności oraz fakt działania w warunkach powrotu do przestępstwa. Należy zatem stwierdzić, że dotychczasowe skazania nie wpłynęły pozytywnie na zmianę jego postępowania. T. M. w dalszym ciągu nie wykazuje respektu i poszanowania dla obowiązującego prawa. W związku z powyższym Sąd uznał, iż wobec oskarżonego nie występuje pozytywna prognoza kryminologiczna warunkująca orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wręcz przeciwnie biorąc pod uwagę demoralizację i niepoprawność zachowania oskarżonego, jego dalsza resocjalizacja powinna odbywać się w warunkach pełnej izolacji i tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności skłoni go do przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego zmiany w przyszłości, ponadto, co niemniej ważne, stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

Wobec faktu, iż oskarżony T. M. dopuścił się przestępstwa działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd – stosownie do art. 33 § 2 k.k. – orzekł wobec niego grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych grzywny, wysokość jednej

stawki ustalając na kwotę 10 złotych, biorąc pod uwagę trudną sytuację finansową oskarżonego, który jest obecnie pozbawiony wolności.

Na poczet orzeczonej kary Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie, biorąc za podstawę art. 63 § 1 i 5 k.k.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. R. kwotę 840 złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że ich uiszczenie przez oskarżonego T. M. – wobec jego sytuacji majątkowej – byłoby dla niego zbyt uciążliwe.